

PETRŐCZI ÉVA

Szinte kamaszként...

A százesztendős Weöres Sándornak

*„Csak játszani tudnak,
fontosdit lényegesdit.
Lassanként istenekké nőnek
ők maguk is maguk előtt
és elfelejtik, hogyan kell
embernek lenni,
kicsinek.”*

(Weöres Sándor: Nagyfejüek)

*Szinte kamaszként,
a helyesírást félrebajítva,
dobtad képébe
e pár sort
az ékezetet még csúfnevükön
is annyira ábítózó
NAGYFEJÜEKNEK*

*Ifjú kezed egyszerűen
lecsapta e szó
koronáját.*

*Emlékszem utolsó
estédre velünk.*

*Manó-óriása a versnek,
eltaszítva a nagyság
tíritarka palástját,
hogy szégyellted a tapsot.*

*Zsíros gögben dagonyázó
FONTOSAK és LÉNYEGESEK,
ne vegyétek szátokra drága nevét!*

Egy Jékely-versre*

*„Ó, jaj, e-földi megdicsőülés!
Libegve, félaléltnan
„az érdem oszlopára” kötve!”
(Jékely Zoltán: Önarckép babérkoszorúval)*

*Csasztuskakirályok után,
csak hatvanadik évedben
ért el újra a talmi dicsőség;
szerényke, lencselevesbe
épp csak elég laurus,
szép koponyádra.*

*De mégis:
konyhamelléki szobácskád
ama távoli évek
Parnasszusa volt.*

*Köznapi étkek
illata bárba
gyakorta megülte,
mind, ki betért,*

tudván tudta, a Vers otthona ez.

* 100 esztendeje született Jékely Zoltán

„A vidám tücsökhöz...”

Szüleimnek

*„A vidám tücsökhöz”
hűs zugában,
ott, a Tettye alján
kortyolgatta egymás szavát
(bár viharos, bórás
volt kezdettől e szerelem)
ifjú anyám, s apám.*

*A mai, forró éjszakában
egy adriai kis ház
tücsökbang-függönyös teraszán
ők, mindketten, itt vannak velem.*

*A tücsökszó, s az eltűnt, régi
pécsi kocsmá hegedülő tücsök-cégerére
(gyerekkoromban láttam még, azám!)
nekem mára már
nem játékos és nem is vidám;
csak egy szerény kis nyári rekviem
két tétele: segíthet
elsiratni anyám, s apám.*

(2013 augusztusában, Krk szigetén)

(Nagy László Lázár rajza)